

Grijp naar het eeuwige leven

Thomas Guthrie

uitgave van:

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 22

1. Denken aan Christus

John Charles Ryle

Jaargang 22 – nummer 2 – Januari 2020

Toelichting foto omslag

Wie denkt niet aan nood als hij een reddingsboei ziet? Met dit beeld, en talrijke andere beelden, als wil hij het zo dichtbij mogelijk brengen, en ieder van ons doordringen van de ernst van onze situatie buiten Christus, roept William Guthrie ons op om tot Christus te komen. Wie nog niet gekomen is, moet komen, want het is anders te laat. Strijd de goede strijd - grijp naar het eeuwige leven - waartoe u geroepen bent. Daarom zegt Guthrie: 'Als u nu Christus aangrijpt, zullen alle engelen in de hemel zingen en alle hemelklokken luiden als het blijde bericht komt en uw Vader het uitroept: 'Maak een woning gereed, haal een kroon! Want deze Mijn zoon was dood, maar hij leeft weer; hij was verloren, maar is gevonden.'

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: Man's great duty.

Bron: Thomas Guthrie, The Way to Life: Sermons, New York: s.d.

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.

De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Grijp naar het eeuwige leven

Grijp naar het eeuwige leven.

1 Timotheüs 6:12

Op het dek van een zinkend schip stond een slaaf. Als allerlaatste stond hij op het punt in de reddingsboot, die al overvol zat en gevaarlijk diep in het water lag, te stappen. De bemanning zag dat hij iets in zijn armen droeg: het leek een zware bundel. Ze hadden moeite om de boot in bedwang te houden op de woeste golven en weigerden de man aan boord te nemen, tenzij hij alles achterliet. De man drukte de bundel aan zijn hart en wilde er duidelijk geen afstand van doen. De bemanning hield voet bij stuk. De keuze was aan hem: hij kon in de reddingsboot springen zonder iets mee te nemen, of hun zijn bundel toewerpen en zelf achterblijven om te verdrinken. Hij vouwde het bundeltje open – en daar lagen twee kindjes, warm ingepakt. Hun vader, zijn meester, had hen aan zijn zorgen toevertrouwd. Hij kuste de kleintjes vaarwel. Wilden de zeelui zijn liefdevolle afscheidsgroet aan zijn meester overbrengen en hem vertellen dat hij zijn opdracht trouw vervuld had? Toen gaf hij de kinderen voorzichtig over aan iemand in de reddingsboot, die meteen afstootte en wegvoer. Helemaal alleen stond de dappere man op het dek van het zinkende schip. Het duurde niet lang of hij verdween in de donkere diepte. Zulke beschermende armen worden door slavernij in de boeien geslagen; zulke liefdevolle harten worden erdoor verbrijzeld! Wat een ontroerend voorbeeld van liefde die niet zichzelf zoekt! Tegelijk laat het zien dat reddingsmiddelen soms tekortschieten. Niet één arme zondaar hoeft echter verloren te gaan of het eeuwige leven te verliezen. Voor ieder van hen is plaats in Christus. Daarom roepen wij het hun toe: 'Kom tot Jezus! Kom, er is nog plaats!'

Het Evangelie biedt iedereen eeuwig leven aan. Niemand wordt van de zegeningen van het Evangelie uitgezonderd. Alleen diegenen worden uitgezonderd, die zichzelf uitzonderen en weigeren op Gods voorwaarden gered te worden. Hij verkondigt Zijn genade aan een verloren, opstandige wereld, zonder uitzondering.

Weet u het nog, de vreselijke opstand die ons Brits-Indië op zijn grondvesten deed schudden en veel van onze gezinnen in rouw dompelde? Toen onze moedige manschappen deze rebellie de kop ingedrukt hadden, werd er amnestie verleend aan de opstandelingen, maar niet aan allemaal. Sommigen werden met name genoemd: voor hen gold dit generaal pardon niet. Zoals te verwachten was, vochten deze wanhopige mannen tot het allerlaatst door in de dodelijke jungles van Nepal. Zij kwamen niet tevoorschijn om de amnestie te aanvaarden; daar hadden ze immers geen enkele reden toe, want deze gold niet voor hen. Zij waren de leiders van de opstand. Ze hadden zich schuldig gemaakt aan koelbloedige moorden en inktzwart verraad. Hoop op genade was er voor hen niet. Daarom waren ze vastbesloten te blijven vechten tot het einde en hun huid duur te verkopen.

Hoe anders is het Evangelie! Welke zonden iemand ook gedaan heeft, welke misdaden hij ook gepleegd heeft, niemand wordt uitgezonderd van de amnestie die God uitvaardigt. Niemand wordt uitgesloten van de zegen van het eeuwige leven. 'Die tot Mij komt,' zegt Jezus, 'zal Ik geenszins uitwerpen' (Joh. 6:37). Geenszins; absoluut niet. Hoe zwaar zijn misdaad ook is, hoe groot zijn schuld ook is, hoe lang hij Mijn aanbod van genade ook geweigerd heeft. 'Ieder die tot Mij komt.' Komt hij met alle zonden die een mens ooit begaan heeft of ook maar begaan kan? Komt hij in het laatste uur van zijn leven? Ik zal Mij niet van hem afkeren. Zelfs niet van de stokoude zondaar, die zijn leven lang gruwelijk gezondigd heeft. Ik vind geen vreugde in de dood van de goddeloze. Ik wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot Mij komen en léven!

De woorden van onze tekst zijn gericht aan een man Gods. Ze mogen echter breder toegepast worden. Daarom richten wij deze oproep zowel tot hen die 'mannen Gods' zijn als tot hen die dit niet zijn. In Zijn grote Naam sporen wij u aan: 'Grijp naar het eeuwige leven!' (1 Tim. 6:12) Er is genoeg om ieders behoefte te vervullen! Niet één kind van Adam wordt van deze kostbare zegen uitgesloten.

1. Wij hebben het eeuwige leven nodig

Het eeuwige leven is Gods grootste geschenk! Het eeuwige leven is verlossing van de eeuwige dood, bevrijding van de vloek van een overtreden wet en van een hel vol vuur. Het eeuwige leven is eeuwige gelukzaligheid. Het is vergeving van de schuld van de zonde en bevrijding van de tirannieke macht ervan. Het is de vreugde van een zuiver hart. De vreugde van vrede met God. Pure vreugde zonder bittere bijmaak en rijkdom zonder vleugels. Gezondheid die nooit afneemt, een leven dat nooit sterft, een heerlijkheid die nooit vergaat. Volmaakte heiligheid in een leven naar Gods beeld, volmaakte blijdschap aan Gods hart. Dat hebben wij nodig. Weet u hoe groot onze behoefte aan deze dingen is?

Hoe groot die behoefte is, heeft Rowland Hill treffend uitgedrukt. Deze predikant, die zich met hart en ziel aan zijn werk toewijdde, werd wel bekritiseerd vanwege zijn vurige spreken en optreden. Een ongelovige zei eens over predikers die een saaie, koude, zieloze redevoering hielden, dat hij zich afvroeg of deze predikers zelf wel in een hel geloofden. Rowland Hill daarentegen sprak als iemand die de mensen aan de rand van de afgrond zag hangen en hun schrille kreten hoorde als de een na de ander zijn grip verloor en in de vurige verdoemenis stortte.

Eens vertelde Hill hoe hij gezien had dat een groot stuk overhangende aarde plotseling afbrak. Eronder waren een paar mannen aan het werk. Voordat zij beseften wat er gebeurde, waren ze al levend begraven. En wie, zo vroeg Hill, zou het mij kwalijk nemen dat ik, in mijn verlangen hen te redden, zo hard om hulp schreeuwde dat de buurt te hulp schoot en mijn stem een mijl verderop te horen was? Als ze daar onder de neergestorte aarde in de steek gelaten zouden worden, zouden ze ellendig omkomen. Zij hadden nodig wat God - en niet de mens - altijd is: 'Hij is krachtig bevonden een Hulp in benauwdheden' (Ps. 46:2). De moraal van het verhaal is duidelijk. Deze arme mannen, die snakkend naar adem onder een grote hoop aarde bedolven lagen en elk moment dreigden te

bezwijken, hadden grote behoefte aan sterke armen die hen kwamen uitgraven. Net zo'n grote behoefte hebben alle mensen aan het eeuwige leven.

Door de zonde is de dood deze wereld binnengekomen. Wij zijn allemaal betrokken bij deze ramp –begraven onder de brokstukken van de val. Misschien hebben we niet gezondigd zoals anderen; dat is best mogelijk. Maar tevergeefs dankte de farizeeër God dat hij niet 'zoals die zondaar' was. Tevergeefs zegt een zelfingenomen mens, die terugdeinst voor de aanraking van een ongelukkige verschoppeling: 'Ga opzij, ik ben heiliger dan jij.' O, de beste mensen bezien de slechtsten eerder met medelijden dan met trots. Zij weten maar al te goed dat ze zelf niet beter waren geweest dan anderen als ze aan zichzelf overgelaten zouden zijn en blootgesteld waren aan net zulke grote verzoeken! Van nature liggen alle mensen onder hetzelfde vonnis van veroordeling. Hoogmoed past niet bij engelen, maar nog veel minder bij misdadigers – bij hen die vanwege hun misdaden opgesloten en tot de dood veroordeeld zijn.

Maar ook al hebben wij minder gezondigd dan anderen, we kunnen niet door onze eigen verdiensten gered worden. God zij dank, ook al hebben wij méér gezondigd dan anderen, we kunnen gered worden door genade! Hoe nutteloos is het om te spreken over anderen die grotere zondaars zouden zijn dan wij, om onszelf daarmee te vleien en te bedriegen! Iemand die met zijn gezicht één centimeter onder water ligt, verdrinkt net zo zeker als iemand die met een molensteen om zijn nek gebonden tweehonderd meter naar de bodem gezonken is. Als de storm komt, zal het schip dat slechts één zwakke schakel in zijn ankerketting heeft, net zo zeker op de rotsen te pletter slaan als het schip waarvan de ankerketting twintig zwakke schakels telt.

Het komt zonder enige twijfel door de herhaalde slagen van de bijl dat de eik zich langzaam overgeeft aan zijn lot, zijn trotse kruin buigt en op de grond valt. En ook de hardste steen wordt uitgehouden door het gestage druppelende water. Maar zij die spreken

over grote of kleine zonden, over veel of weinig zonden, vergeten kennelijk dat de ondergang van de mens het werk van één moment was, van één zonde. Het gewicht van slechts één zonde stortte deze grote wereld in het verderf. En nu liggen alle mensen, ook ieder van ons, onder hetzelfde oordeel van verdoemenis. 'Vervloekt zij, die de woorden van deze wet niet zal bevestigen, door die te doen' (Deut. 27:26).

Deze woorden rekenen af met elke hoop om door onze werken gered te worden. Ze klinken net zo onheilspellend als het gekraak van ijs onder onze voeten, als het geraas van een neerstortende lawine, als het geschraap van de kiel van een schip over een rif, of als de hamer die de misdadiger wakker laat schrikken uit zijn dromen over het leven en de vrijheid.

Dat is onze situatie. En het is beter om die onder ogen te zien, dan onze ogen ervoor te sluiten, zoals de dwaze struisvogel die zijn kop in de struiken steekt als de jagers hem op de hielen zitten. Wij zijn óf verloren, óf niet verloren. Als u niet verloren bent, slaap dan vooral verder en neem uw rust. Het zou me spijten u te storen. Dansen en spelen de golven rond uw schip, terwijl dat door een zilveren zee glijdt? Waait er een vriendelijk briesje dat haar zeilen bolt? Wordt er geen ander geluid gehoord dan het lied van de wacht op het dek en de kabbelende golfjes tegen de boeg, waardoor u wegdoezelt in fijne dromen? Staat de heldere maan te stralen aan de rustige hemel? Gelukkige reizigers, slaap dan maar verder en neem uw rust.

Maar hebt u een schok gevoeld die uw schip van de voor- tot de achtersteven deed sidderen? Hoort u hoe vele voeten zich over het dek reppen? Worden er noodsignalen afgevuurd die als bliksemflitsen de duisternis verlichten? Verraden de ratelende kettingen dat de reddingsboten neergelaten worden? Trekt iemand, wit weggetrokken van angst, de deur van uw hut open en roept hij: 'We zinken!?' Voelt u het water al om uw voeten spoelen als u uit uw kooi springt? Dan is het geen tijd om te slapen; dan is het tijd om onmiddellijk in actie te komen en te roepen: 'wat moet ik doen om gered te worden?!

Wie zou de toepassing niet begrijpen? De vloek van een verbroken wet hangt ons boven het hoofd. We dreigen verloren te gaan zolang we buiten Christus zijn. Wat zouden we het dan moeten uitroepen: 'Red mij, ik verga!' We zouden zonder uitstel gehoor moeten geven aan de roep van Christus, Die bij het zien van onze levensgevaarlijke toestand opstaat van Zijn troon in de hemel en ons toeroept: 'Grijp naar het eeuwige leven!' (1 Tim. 6:12).

2. Hoe wij het eeuwige leven verkrijgen

In zekere zin is er niets moeilijker, maar in ander opzicht is niets gemakkelijker – een wens, een woord, een blik, en het is van ons! Ik las het verhaal van een gevangene die, opgesloten in een Oostenrijkse gevangenis, met geen enkel ander gereedschap dan een spijker in zijn bloedende handen, twaalf lange maanden avond na avond bezig was om een gat in de dikke muur te maken. Vol hoop en vrees bereikte hij uiteindelijk het doel van zijn missie. Toen op een donkere avond de wind rond de gevangenis loeide, nam hij het touw dat hij in elkaar gedraaid had en zwaaide de duizelingwekkende diepte in. Hij bereikte de grond, zwom de gracht over en was vrij! Wat durft en zal een mens niet doen omwille van zijn leven en de zoete vrijheid!

Maar voor het eeuwige leven, voor de kostbare vrijheid van de kinderen van God, hoeft u niet zo'n lange tijd te wachten. Daarvoor hoeft u geen moeiten te verdragen of wanhopige risico's te nemen. U hoeft het maar te willen en als bij toverslag wijken de muren van uw gevangenis. U bent vrij.

Velen zwoegen lange jaren vol zorgen, angsten en kwellende gedachten – en dat om rijk te worden! Vaak mislukken hun pogingen. En zelfs als ze hun doel bereikt hebben, kan het geluk onverwachts zijn gunsteling verlaten. Dan krijgen zijn rijkdommen vleugels en vliegen ze weg. Maar nu, op dit moment, kunt u onvergelijkbaar gelukkiger zijn dan alle aanbidders van de mammon. U kunt uzelf verrijken met een rijkdom die de toverstaf uit het oude verhaal zijn bezitter nooit opleverde – ook al veranderde het stof op

de straat met één zwaai in goud en welde uit de bron geen water, maar een stroom edelstenen op. Kent u het verhaal? Elk opspringend druppeltje veranderde in een diamant, robijn of parel zodra het in de marmeren bak terugviel.

Ik heb gezien hoe langdurig zieke mensen geduldig hevige pijn verdroegen om uiteindelijk, gezond en wel, de rijkste hemelse zegeningen van de aarde te genieten. Maar u hoeft zich slechts bij de menigte te voegen, net als die vrouw vroeger, en u door de mensen heen te wringen om met uw bevende vinger de stoffige zoom van de kleding van de Zaligmaker aan te raken. Dan ontvangt u een gezondheid die nooit verslechtert. Deze is ongevoelig voor de scherpste pijlen van ziekte en voor de pijl van de dood.

Kijk daar eens, in de kruitdampen van het strijdveld en in het heetst van de strijd, hoe een soldaat, bloedend uit allerlei wonden, zich een weg vooruit vecht om een aardse kroon te verwerven! Ja, hij bemachtigt die kroon wel, maar zal hem nooit dragen. Hij bereikt de top van de vesting, die door vuur omsloten wordt en ziet nog net kans om triomfantelijk zijn bebloede zwaard in de lucht te steken – maar voordat zijn minder fortuinlijke kameraden hem kunnen benijden om zijn roem, schiet een vijand een kogel in zijn hart. Hij valt en stort vanaf de top van geluk neer in de gracht beneden, zo dood als een steen.

Maar u hoeft zulke risico's niet te trotseren, u hoeft zulke gevaren niet te lopen. In het huis van God of ergens anders, nu, op dit moment, hoeft u slechts de hand van het geloof uit te steken en de kroon te grijpen. Dat is een kroon van heerlijkheid die niet verwelkt. Eén kleine stap bracht de dief van de eeuwige dood naar het eeuwige leven. Eén kleine stap kan ook u daar brengen. Wij staan op het randje van de hemel óf van de hel. Wat een hoogst ernstige positie! Vraagt u ook: 'Wat moeten wij doen om het eeuwige leven te beërven; om gered te worden?' Ik antwoord, met Paulus: 'Geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden' (Hand. 16:31). Maar als u Hem Die ik u aanbied, verwerpt, zult u verdoemd worden – dan zult u verloren gaan, nu en voor eeuwig.

'De genadegift Gods', zegt de Schrift, 'is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onze Heere' (Rom. 6:23). Hij verwierf het eeuwige leven voor ons door Zijn zondeloze gehoorzaamheid, Zijn lijden, Zijn verzoenende dood. Voor dat grote doel rustte Zijn babyhoofdje op een kussen van stro en droeg Hij tijdens het sterven een doornenkroon. Voor dat grote doel was Zijn eenvoudige wieg een voerbak en Zijn sterfbed een bloedig kruis. Het kostte Hem onvoorstelbaar veel om het eeuwige leven te verwerven – en nu staat Zijn Vader gereed om het te schenken 'zonder geld en zonder prijs' (Jes. 55:1). Hij geeft het aan iedereen die erom vraagt. Nee, meer, veel meer nog: Hij dringt erop aan dat wij Zijn rijkdom aanvaarden. Dat maken de armen en behoeftigen zelden mee!

Op deze straten heb ik gezien hoe de armen bij de deuren van de rijken liggen en zich niet laten wegsturen. Om medelijden op te wekken, laten ze hun zweren zien. Ze steken hun uitgemergelde handen uit om een aalmoes te ontvangen. Maar wie heeft ooit gezien dat de rijken de armen achterna liepen met een handvol goud of erop aandrongen dat ze geld aannamen? Hebt u weleens gezien dat zij hen staande hielden om te smeken en te bedelen dat ze het zouden aannemen? En toch, tot verbazing van engelen en duivelen, doet God dit met u: Hij biedt u Zijn Zoon aan, en door Hem, het geschenk van het eeuwige leven.

De waarheid is dat Hij weet hoe ellendig ons lot is als wij Zijn genade weigeren. Hij heeft het vuur gezien dat nooit uitgedoofd wordt. Hij heeft het gejammer gehoord van degenen die voor eeuwig verloren zijn. Als een vader over zijn arme verloren zoon, als een moeder over haar gevallen dochter, is Hij bewogen met u, en roept: 'Bekeert u, bekeert u; waarom zoudt gij sterven?' (Ez. 33:11).

3. Wat wij moeten doen om het eeuwige leven te verwerven

Wat wij moeten doen? We moeten niet proberen onszelf het eeuwige leven waardig te maken. We moeten niet proberen het te verdienen. We moeten niet wachten tot we heilig zijn voordat we tot Christus komen. We worden niet zalig door onze daden, maar door

het geloof. 'Hij [heeft] ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing van de Heilige Geest; Die Hij over ons rijkelijk heeft uitgegoten door Jezus Christus, onze Zaligmaker; opdat wij, gerechtvaardigd zijnde door Zijn genade, erfgenamen zouden worden naar de hoop van het eeuwige leven – dit is een getrouw woord' (Tit. 3:5-8).

Wij hoeven dus niets anders te doen dan te geloven. We hoeven slechts de deur te openen en Hem, Die daar staat te kloppen, in ons hart te ontvangen. Jezus staat gereed om binnen te komen, als een koning in zijn paleis. En dan wordt Hij gevolgd door berouw, nederigheid, goedheid, zachtmoedigheid, matigheid, hoop, vrede, vreugde en liefde, een lange reeks prachtige genadegaven. Het is alleen door de hand van het geloof dat we Christus kunnen aangrijpen.

Zegt u: 'Maar ik kan niet geloven?' Dan antwoord ik: 'Dat kunt u inderdaad niet uit uzelf, want 'niemand', zegt Jezus, 'kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke.' (Joh. 6:44). Maar als u God vraagt om geloof, zal Hij het beslist geven. Dan zal Hij geloof in u werken door de kracht van Zijn Heilige Geest. Want welke redenering is zo onweerlegbaar en tegelijkertijd zo troostrijk als die van Christus Zelf? 'Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven aan hen, die Hem bidden?' (Luk. 11:13). Zo moet u, met de hulp van de Geest en door de werking van het geloof, de Zaligmaker aangrijpen. Al grijnst het verderf u aan, al ligt u in de kaken van de dood, hiermee verwerft u het leven – het eeuwige leven.

Tijdens zijn reis naar de poolgebieden bevonden Kane en zijn dappere metgezellen zich op zeker moment tussen twee reusachtige, bewegende ijsschotsen. De twee torenhoge, drijvende bergen van ijs naderden elkaar in rap tempo en dreigden hun schip te verpletteren als een lege eierschaal. Hun ondergang leek onvermijdelijk. Er stond geen zuchtje wind. Het schip lag roerloos op het water,

alsof het gelaten zijn lot afwachtte. Op dat tergende moment vol vrees, toen geen enkele inspanning van de bemanning hen nog kon redden, toen er geen enkele mogelijkheid meer was om zich een weg te banen door het ijs, dat de enige ontsnappingsroute blokkeerde – precies op dat moment kwam er vanuit het zuiden een lage ijsberg aandrijven, door een vreemde stroming voortgestuwd. Als ze erin zouden slagen die te volgen, kon deze misschien een weg voor hen banen en zouden ze toch nog ontsnappen uit de kaken van de dood! Hun wanhoop veranderde in hoop. De ijsberg naderde en kwam al snel langs; ze grepen de kans aan en het lukte hun een anker in de ijsberg te werpen. God zegende hun inspanningen.

‘Het was een angstig moment’, zegt Kane. ‘Ons trekpaard sleepte ons dapper achter zich aan; het water spatte op zijn flanken en met zijn voorhoofd ploegde hij, het gevaar verachtend, zich een weg door het andere ijs.’ De twee grote ijsbergen, die nog steeds brullend en krakend het schip naderden, kwamen steeds dichterbij; de open vaarroute was nu nog maar twaalf meter; nog een ogenblik en hun lot was bezegeld! Met grote snelheid haastten de zeelieden zich naar het want om te zorgen dat de zeilen niet buitenboord staken. Ze slaagden erin de naderende muren van ijs te vermijden en ontsnapten op het nippertje aan de ondergang. ‘Nooit’, schrijft Kane, ‘erkende iemand met grotere dankbaarheid zijn genadige verlossing van een ellendige dood.’

Een treffend verhaal, en tegelijk slechts een gebrekkige illustratie van onze verlossing van de eeuwige dood door het aangrijpen van Christus. Hij komt uit de hemel om ons uit onze grote nood te redden. Grijp Hem aan door het geloof; werp uw anker uit op Hem door de hoop – en u bent gered. Dwars door de woedende toorn van God, dwars door de gevaren van verzoeking, dwars door de dichtklappende kaken van de dood zal Hij voor u een uitweg banen. Wanneer u veilig in de hemel bent aangekomen, zult u, met een harp in de hand, uw genadige verlossing erkennen. Uw dankbaarheid zal groter zijn dan die van de geredde zeelieden, omdat u gered bent van een dood die nog veel ellendiger is, ja, van de eeuwige dood.

4. Wanneer wij het eeuwige leven moeten verwerven

Nu meteen! Wanneer anders? Als iemand in groot gevaar is en er een middel tot ontkoming aangeboden wordt, hoeft niemand er bij die persoon op aan te dringen dit middel aan te grijpen. Dan hoeft men niet te schreeuwen: ‘Grijp het leven aan!’, of te roepen: ‘Wacht niet langer!’ In zulke omstandigheden benut een mens elk moment en klampt hij zich aan het leven vast. Ik wilde wel dat mensen net zo gretig waren om van de hel gered te worden, als die man die ik eens van de verdrinkingsdood gered zag worden.

Het was bij de veerboot hier verderop. Uitstelgedrag, die zielenverwoester, werd bijna zijn dood. Het was al te laat; de bel was geluid, de loopplank ingehaald en de boot verwijderde zich van de kade. Na te veel talmen en dralen kwam de man eindelijk de pier op rennen. Doof voor de waarschuwend kreten nam hij een wanhopige sprong om de boot nog te halen. Zijn voet raakte het schip, maar hij gleed uit, viel en verdween meteen in de kolkende zee. Een heel stuk verderop kwam hij boven water. We haalden opgelucht adem toen we hem boven zagen komen, terwijl iedereen angstig toekeek en zich afvroeg hoe het verder zou gaan. Hij dreef op zijn rug, maar kon niet zwemmen en zou daarom snel verdrinken. En dat was ongetwijfeld gebeurd als niet op dat moment iemand over de pier kwam aanhollen met een reddingsboei in zijn hand. De spanning was te snijden. Zou hij hem kunnen redden?

Op de rand van de pier stond hij stil. Het water van de stormachtige zee spatte op zijn gezicht. Geconcentreerd richtte hij en na een herculische worp scheerde de reddingsboei over de golven naar de verdrinkende man. Wat een spannend moment voor hem, en voor ons, de omstanders. Uitstekend geworpen door een mens, bestuurd door een wakende voorzienigheid, landde de boei precies over zijn hoofd, dat in de golven dreigde te verzinken. Met wat een blijdschap greep de man hem! Hoe klampte hij zich eraan vast! Nooit omhelsden twee geliefden elkaar met zulke gretige, gelukkige armen.

Ik zag hoe hij uit het watergraf getrokken werd en dacht: Ik wilde wel dat arme zondaars, ja dat ieder mens die op het punt staat verloren te gaan net zo gretig het eeuwige leven aangrijpt! Ik dankte God dat hij gered was. Als hij was verdronken, zou hij misschien wel verloren gegaan zijn. En wat moeten zijn vrouw en kinderen die avond ook blij geweest zijn dat hij veilig thuis was. Nu had zijn gezin een levende vader in huis, maar het had weinig gescheeld of zijn diepbedroefde weduwe en kinderen hadden huilend bij een koud, levenloos lijk gezeten.

Als u nu Christus aangrijpt, zullen alle engelen in de hemel zingen en alle hemelklokken luiden als het blijde bericht komt en uw Vader het uitroept: 'Maak een woning gereed, haal een kroon! Want deze Mijn zoon was dood, maar hij leeft weer; hij was verloren, maar is gevonden.'

Zo is er vreugde in het paradijs onder de hemelbewoners zodra een zondaar zijn zonden de rug toekeert, zich bekeert en vergeving ontvangt.

In de Naam van Hem Die het eeuwige leven verworven heeft en het u aanbiedt, ja er zelfs op aandringt dat u het aanneemt, smee ik u dit leven aan te grijpen. Hij belooft het vandaag, op dit moment; niet morgen. De engelen keken vol verbazing toe hoe de Zaligmaar in een armoedig wiegje lag en later aan een kruis hing. Vol verwondering zagen ze hoe de Zoon van God de doornenkroon droeg. Zouden ze niet net zo verbijsterd zijn als een mens een kroon van heerlijkheid weigert?

O, wat zouden de verdoemden, wat zouden de duivelen geven voor het aanbod dat u nu aarzelt aan te nemen? Waarom zou u uw ziel in het verderf storten? Waarom zou u de liefde van Jezus verachten? Waarom zou u de liefhebbende en lankmoedige God tergen, zodat Hij ten slotte zegt: 'Mijn Geest zal niet langer met die mens twisten; zijn bloed zij op zijn eigen hoofd. Hij is verknocht aan zijn afgoden; laat hem met rust.'

Iemand zong het uit: 'Gelukkige, gelukkige dag, toen Jezus mijn zonden wegwaste!' Ja, vandaag zou het met recht een gelukkige dag zijn als u het eeuwige leven nu zou aangrijpen! Als ons hart vrede met God heeft, kunnen we rustig slapen. Hebt u het eeuwige leven aangegrepen? Zijn uw zonden vergeven? Dan is het zwaarste kruis licht, of dat nu het kruis is van een wees of een weduwe, van armoede, van rouw of teleurstelling. Dan smaakt de bitterste beker zoet. Dan kan uw ziel rustig zijn te midden van de zwaarste stormen van het leven. Aanvaard het leven dan nu het u aangeboden wordt; grijp het aan zolang het binnen uw bereik is.

Strooi geld uit op straat en de mensen zullen zich verdringen om het te bemachtigen. Bied degenen die verhongeren brood aan en ze zullen het gretig grijpen. Werp een drenkeling een touw toe en hij zal zich er aan vastklampen. Moge de Geest van God u helpen om met dezelfde gretigheid en vastberadenheid Christus aan te grijpen en u dan aan Hem te blijven vastklampen – totdat u aan wal gebracht wordt en veilig aangekomen bent in het hemels koninkrijk, waar talloze heiligen gereed staan u te verwelkomen.

